ONOAREA LUI YAUTJA
PREDATOR
WESTON OCHSE

WESTON OCHSE

Onoarea lui Yautja

versiunea în limba română

UNCRIS

1916. PLATOUL CENTRAL MEXICAN

Luna plină lumina lumea ca un spectru. Era suficientă lumină pentru a putea merge până ce picioarele se vor sătura. Pământul maroniu a lăsat loc unor pete întunecate, pline de tufişuri pe care oamenii ce alunecau la fiecare pas, nu le puteau vedea. Locotenentul Providence Pope a trecut printre soldaţii adormiţi, cu oasele înţepenite de cele 14 ore petrecute în şa. Fiecare adormise acolo unde căzuse, mai puţin el şi Sunderson. Nu se puteau culca până ce nu aveau grijă de oamenii lor şi asigurau gărzile. După aceea, Sunderson s-a ghemuit şi şi-a desfăşurat hărţile. Blestematele astea de hărţi. Ca şi cum o hartă îşi putea spune totul.

„Hărţile nu-ţi spun ni'ica despre ceea ce ţinutul nu vrea să ştii" – John Hustler avea întotdeauna o zicere despre orice.

Sergentul cel voinic spunea adevărul.

Pope a încercat să-l convingă pe Sunderson de acest lucru, dar omul l-a ignorat. Amândoi trecuseră prin aceeaşi şcoală, în ciuda celor patru ani diferenţă, lecţiile Războiului Civil predate clasă după clasă la West Point. Dar aici nu era vorba de două armate care trăgeau una asupra alteia. Nu era nici Gettysburg, nici a doua Bătălie de la Bull Run. Atât Pope, cât şi Sunderson ar fi putut să recite toate datele acelor bătălii şi să sublinieze greşelile făcute de fiecare parte. Nu, aceasta era mai degrabă ca o luptă cu indienii, unde o forţă o vâna pe alta până ce aceea se întorcea să riposteze, apoi se retrăgea iar şi fugea.

Încă de când Pope fusese alocat Companiei B din *Buffalo Soldiers*, care îi vâna pe comanşi şi apaşi de-a lungul frontierei, a ştiut că trebuie să înveţe noi tactici. S-a apropiat de *Buffalo Soldiers* precum sergentul major Gusker John care luptase în cavaleria neagră timp de 20 ani, sau bătrânul Fitz Lee, care a câştigat o medalie pentru bravura dovedită în Bătălia de la San Juan Hill din vechea campanie cubaneză. Ei cunoşteau mai multe despre ale războiului decât orice colonei sau maiori în retragere, care predau la West Point.

Şi acum se aflau aici, extenuaţi, pe fundul unei văi mărginite de terenuri înalte de o parte şi de alta, ales special de Sunderson pentru că părea a fi un loc pe unde puteau înainta nevăzuţi. Blestematul de Sunderson. Cei de pe Coasta de Est îi vor ucide pe toţi.

— Locotenent Pope, *sir*, s-a auzit o voce aspră din dreapta sa. Doriţi nişte cafea?

Doi soldaţi erau aşezaţi lângă o grămadă de cenuşă fumegândă, strălucirea jarului fiind ascunsă de ţărână şi pietre. Fiecare purta uniformă albastră de cavalerie cu fireturi galbene. Albastru închis pentru vestoanele cu nasturi de alamă – foarte doriţi de indieni – şi

o nuanță mai deschisă la pantaloni. În picioare purtau cizme de cavalerie uzate. La centură aveau bidoane de apă şi muniţie pentru carabinele Krag-Jørgensen Model 1896, aşezate lângă fiecare dintre ei. Toţi purtau pălării militare cu borul larg, spre deosebire de Pope şi Sunderson care aveau pălării Stetson.

Pope s-a apropiat de ei şi a desprins de la centură o cană metalică pe care o ţinea acolo tocmai pentru asemenea ocazii.

— Sigur. Mulţam.

Îi privi pe cei doi, fără să-i recunoască.

— Sunt soldatul Pile, iar el este soldatul Steve, spuse cel care i-a oferit cafeaua.

— Steve, acesta este numele tău întreg? a întrebat Pope, privindu-l pe negru.

— Numele tatălui meu a fost Steve. Mama a vrut ca el să fie ţinut minte... aşa că mă cheamă Steve Steve.

— De unde eşti?

— Biloxi, *sir*.

— Aceasta este prima ta misiune, soldat?

— Da, *sir*, spuse omul, plecând capul şi ochii.

Pope mai văzuse genul acesta de comportament. După cincizeci de ani de la abolirea sclaviei negrii încă se mai temeau de omul alb. Ştia că sunt locuri unde vremurile nu se schimbaseră cu adevărat, dar el nu a fost niciodată pe acolo. Născut şi crescut în Hudson Valley, New York, apoi înscris la Academia militară a SUA de la West Point unde a avut colegi negri, avea o viziune diferită referitoare la statutul albilor şi negrilor în America. Fiind alocat unui regiment format în întregime din negri – a cărui onoare şi glorie era din plin recunoscută – punea un semn de exclamaţie.

— Păi, soldat, te afli într-o unitate mândră aşa că ţine capul sus. Aici nu există plecăciuni şi linguşeli.

— I-am spus şi eu, El Tee[1] Pope, dar nu vrea să asculte. I-am spus că noi, Soldaţii Buffalo, suntem cea mai decorată cavalerie din întregul Vest.

— Soldat Steve, atenţie la mine. Generalul Black Jack Pershing vrea ca soldaţii săi să-şi ţină capul sus, ca să-şi poată vedea inamicul. Nu-l poţi vedea dacă te holbezi în pământ, ai înţeles?

— Da, *sir*, spuse soldatul Steve cu ochii în pământ.

---

[1] El Tee – LT – prescurtare de la *Locotenent*.

Apoi şi-a dat seama singur. Umbra unui zâmbet i-a fluturat pe chip. L-a privit pe Pope pentru prima oară.

— Am înţeles, *sir*.

Pope l-a bătut pe spate.

— Bun băiat.

Apoi s-a ridicat, şi-a scos ceasul din buzunar şi a dat din cap.

— Trebuie să mă uit pe nişte hărţi, a mormăit.

Pope a băut restul de cafea, a prins cana la centură, apoi s-a îndreptat spre cortul comandantului, formulând din mers ultimul argument ce urma să-l convingă pe căpitanul Sunderson să-l asculte. Apoi, cu coada ochiului drept, a văzut o mişcare. S-a gândit că este un om, dar când s-a întors, acolo nu mei era nimeni. Totuşi, a văzut un tufiş mişcându-se, apoi altul, apoi un tripod de carabine a căzut. Nu a văzut cine a fost, şi nu era nici măcar o adiere de vânt, dar părea ca şi cum a trecut un om.

A strigat tare, şi-a scos pistolul de la centră şi a alergat către carabinele căzute.

Oamenii alergau de la locurile lor, înşfăcând armele şi privind în jur. Întreaga tabără s-a trezit şi au cercetat o oră întreagă, până ce s-au convins că nu a fost nimeni pe acolo. Totuşi, a dublat gărzile, ca să fie sigur.

— Ai văzut fantome, Pope? l-a luat la mişto căpitanul Sunderson, după ce totul s-a terminat.

Era comandantul plutonului A, liderul unităţii lor de recunoaştere, o *prima donna* şi un afurisit.

Dar Pope a văzut ce a văzut. Doar că nu ştia ce a fost.

— Mai bine să fim în siguranţă, decât să ne pară rău, a mormăit, după care s-a aplecat ca să vadă hărţile lui Sunderson.

De zece zile se aflau în ceea ce mai rămăsese din Misiunea de Pedepsire –generalul Black Jack Pershing a dus aproape zece mii de oameni în Mexico ca să-l pedepsească pe Pancho Villa pentru atacurile sale efectuate pe teritoriul suveran al Statelor Unite.

Lucrurile nu au mers bine din start. Pancho Villa se dovedise a fi o veritabilă fantomă. Atunci, după Bătălia de la Carrizal, a sosit un mesager, care l-a informat pe general că el şi armata sa sunt rechemaţi. Nu numai că guvernul mexican nu vedea cu ochi buni ideea că aproape 10.000 de soldaţi americani se aflau la 500 km în interiorul ţării lor vânându-l pe Pancho Villa şi armata lui, dar Preşedintele Wilson voia ca Regimentul 10 Cavalerie să se îndrepte spre est şi să se îmbarce pe un vapor care să-i ducă la războiul din Europa.

Pope îşi amintea foarte bine momentul. Se afla în cortul generalului şi a simţit întreaga furie a unui superior dezlănţuit. Pope a făcut la fel precum soldatul Steve, privirea-i căutând uşurare undeva aproape de sol. Cuvintele generalului erau destinate Preşedintelui Woodrow Wilson, şi nimeni din cei prezenţi în cort nu a îndrăznit să le repete vreodată sau măcar să le spună cu voce tare, de teama să nu fie trimis în faţa a 7 soldaţi cu carabinele încărcate.

— Cercetaşii l-au descoperit pe Villa înaintând spre vest, a început Sunderson, arătând harta. Are sens, dacă se îndreaptă spre Guanajuato, spuse pronunţându-l pe '*j*'.

Pope a oftat.

— Nu e nici o dovadă că Villa e pe undeva lângă Guanajuato, spuse pronunţând corect cuvântul, înlocuindu-l pe '*j*' cu '*h*'. Ştiu. Ştiu. Cei de la Recunoaştere au spus asta, dar...

— Continuă şi spune tot, Locotenente, spuse Sunderson patronându-l cu accentul său de Virginia. Ştim amândoi că n-am avut parte de nici o luptă până la această expediţie.

— Nu asta am vrut să spun, *sir*, spuse Pope cu frustrare. Doar că eu ştiu cum e să-i vânezi pe comanşi. Au o anumită manieră de a se mişca prin teritoriu. Nu pot preciza exact cum de ştiu, dar, pe Dumnezeu, *sir*, noi vânăm indieni, nu pe Villa.

— Iar băieţii de la Recon din unitatea de motociclete nu contează?

Pentru prima dată, militarii SUA foloseau în cadrul Expediţiei de Pedepsire motociclete. Erau utilizate în principal pentru recunoaştere şi mesagerie. Pershing alocase două motociclete elementului lor de 100 de oameni.

— Sunt surprins că pot vedea ceva, ţinând cond de cât de zgomotoase sunt aceste maşinării. Comanşii îi pot auzi venind de la multe mile depărtare. Şi, să recunoaştem, ei au zero experienţă în urmărirea comanşilor.

— La fel ca mine.

— Dvs aţi spus-o, *sir*.

— Bine, Pope. Ascult argumentele tale zece zile. Şi te întreb: Ce-ai face tu dacă ai fi la comandă?

— Aş despărţi forţele noastre în două. Oamenii noştri ştiu mai multe despre urmărirea indienilor decât 50 de absolvenţi de la West Point. Am învăţat lecţia asta pe calea cea grea când am venit să preiau comanda.

Arătă poziţia lor pe hartă.

— Problema este că acum suntem îngrămădiţi în această vale. Dacă aş fi fost un comanş, m-aş fi ascuns aici şi...

Faldul cortului a fost dat deoparte şi Husker John şi-a băgat capul înăuntru. Părul său aspru era tăiat ca al unui mohawk. Partea dreaptă a capului era un amestec urât de cicatrici. Fusese cât p-aci să fie scalpat.

Sunderson s-a încruntat.

— De ce ne întrerupi, băiete?

Husker John a ignorat remarca, privindu-l doar pe Pope.

— Avem o problemă, *sir*. Santinelele dinspre sud şi vest au dispărut.

— Ce vrei să spui prin *dispărut*? a întrebat Sunderson.

— Exact ce am spus, *sir*. Au dispărut.

— Oamenii sunt pregătiţi? a intervenit Pope.

— Da, *sir*. S-a răspândit vorba. Sunt gata.

Sunderson l-a tras de umăr pe Pope.

— Despre ce vorbeşti? Nu am auzit nici o alarmă.

— E ţinutul indienilor, *sir*. Nu sunăm alarma în cazuri ca acesta. Ce am făcut mai devreme a fost altceva. Am crezut că cineva a pătruns în tabăra noastră. De fapt, chiar s-ar fi putut să fie cineva. Oamenii dvs ştiu ce au de făcut. Comanşii cred că ne-au luat prin surprindere, dar noi ştim mai bine. Trebuie să aveţi încredere în oamenii dvs, *sir*.

Şi a plecat direct către mişlocul soldaţilor săi. Ţinea ochii plecaţi, dar a observat multele umbre care punctau crestele colinelor ce-i înconjurau. A îngenuncheat lângă Husker John.

— Oamenii să fie pregătiţi să deschidă focul.

Husker a imitat sunetul scos de o bufniţă. Când ecoul a răsunat peste vale, soldaţii *Buffalo* din plutoanele A şi B s-au culcat încet pe burtă şi au ochit întunericul din faţa lor. Exersaseră de multe ori această manevră, şi o folosiseră efectiv împotriva unui atac al comanşilor, anul trecut, la sud de Aqua Prieta.

— Foc, a şoptit Pope.

Husker a imitat din nou o bufniţă şi o sută de carabine au detunat executând un foc razant la doar 30 cm de sol.

Ţipetele au spart noaptea când războinicii comanşi care se târau către poziţiile lor au fost loviţi deodată de gloanţele trase chiar pe deasupra solului.

— Foc! a strigat Pope şi şi-a scos pistolul. Foc de voie!

Acei comanşi care s-au ridicat în picioare ca să fugă au fost împuşcaţi. Cacofonia de împuşcături era întensă pentru că toate carabinele de pe ambele părţi trăgeau, umplând aerul cu fum orbitor, făcând şi mai greu de văzut prin lumina palidă a lunii.

Atunci, Pope a văzut mişcare către drapelul plutonului B. Părea că se întrupase cel mai ciudat comanş pe care-l văzuse vreodată. Purta armură şi avea un păr ciudat. Când comanşul a început să se apropie de drapel, Pope a întins pistolul, a ochit cu ţeava de 20 cm şi a împuşcat războinicul în spate.

Războinicul s-a întors, cu părul şfichiuind prin jur, în spatele său. În mână ţinea un pistol ciudat.

Pope a tras din nou, lovindu-l în piept, ceea ce-l făcu să se dea un pas înapoi.

Războinicul a tras şi el, proiectilul expandând pe neaşteptate într-un fel de plasă.

Pope s-a aruncat spre dreapta; reţeaua i-a şters umărul şi a trecut mai departe.

L-a prins pe soldatul Steva de cap, iar Pope a văzut cu oroare cum plasa se contractă, pătrunde în piele, din care începe să curgă sângele. Dar n-a avut timp să se uite mai mult. S-a întors şi a tras, descărcând şi ultimele patru cartuşe din pistol în acest războinic ciudat. La început, a crezut că gloanţele sale nu au avut efect, dar războinicul s-a clătinat, apoi s-a prăbuşit mort.

Pope s-a ridicat în picioare, dar înainte de a putea face măcar un pas, Husker John a sprintat pe lângă el şi l-a placat pe ciudat. Husker John a luat un bolovan de pe jos şi cu ambele mâini, l-a lovit pe războinic în cap o dată, apoi şi a doua oară.

Pope s-a întors să privească câmpul de luptă. Oamenii săi erau într-un genunchi sau pe burtă, trăgând în umbrele mişcătoare. A văzut pe câţiva dintre ai săi căzând şi a blestemat de fiecare dată. Şi-a încărcat pistolul cu mâini ferme, amintindu-şi repede de prima sa luptă cu indienii şi cât înspăimântat fusese. Amintirea l-a făcut să privească către plutonul A unde oamenii lui Sunderson erau adunaţi în grup în jurul său, precum cohorta unei legiuni romane ce forma celebra formaţiune defensivă pătrată. Rata lor de foc era impresionantă, dar aşa constituiau o ţintă mai bună. Apoi, Pope a înţeles. Îşi adunase oamenii în jurul său ca un scut uman. Avortonul de Sunderson.

Trei dintre oamenii acestuia au fost doborâţi. Apoi alţi trei. Pope a văzut cum unul dintre ei păru să fie ridicat în aer şi aruncat; trupul i s-a izbit de pământ cu membrele straniu răsucite.

Una dintre motociclete a explodat, luminând noaptea.

Careva a deschis focul cu singura mitralieră Gatling cu zece ţevi Model 1895.

Caii nechezau.

Pope a sărit peste Husker John şi l-a văzut pentru prima dată pe războinicul *comanş*.

Husker John îl privea cu ochi larg deschişi.

— Ce fel de comanş e ăsta, *sir*?

— N-am mai văzut vreunul la fel.

Comanşul purta un fel de armură. Părea metalică, dar era moale. Se părea că avea şi o mască pe faţă. Acesta nu era un comanş. Era un cu totul alt fel de *indian*.

Pope a luat pistolul de unde căzuse pe pământ. Se aştepta să fie greu, dar era uimitor de uşor.

Deodată, un comanş a rupt rândurile de apărare şi alergând către ei.

Pope a ridicat pistolul şi a tras. Plasa s-a expandat prin aer şi a cuprins capul comanşului, răsturnându-l pe spate, la pământ.

Războinicul ciudat a şuierat.

— *M-di mar'ct*, a spus, vorbele nepământeşti ieşind de sub mască. Apoi a repetat. *M-di mar'ct*.

— Nu prea seamănă cu un comanş, spuse Kusker John.

— Pentru că nu este un comanş.

Pope s-a ridicat având acum câte un pistol în fiecare mână.

— Nu ştiu ce este.

Încă un războinic ciudat s-a materializat în apropierea lor. Acesta era mai înalt şi ţinea o lance cu un vârf sinistru. Se mişca incredibil de rapid, evitând gloanţele, ciopârţind oamenii din plutonul B cu uşurinţa unui fermier care seceră grâu. Lui Pope i-a fost clar că vine către el. A simţit că-l cuprinde un fior de frică văzând uşurinţa cu care războinicul îi hăcuia oamenii.

Pope s-a dat câţiva paşi înapoi şi a îngenuncheat lângă celălalt războinic, care era doborât. Şi-a pus pistolul cel ciudat la tâmpla lui.

— Husker John, treci în spatele meu, a ordonat Pope.

Văzu cum noul războinic a mai doborât trei dintre cavalerişti săi, apoi s-a oprit, cu lama lăncii la doar câşiva centimetri de faţa lui Pope.

— Aruncă arma sau îl ucid.

Pope habar nu avea dacă celălat l-a înţeles. Spera doar că a făcut-o.

Acesta i-a repetat vorbele:

— *Aruncă arma sau îl ucid*.

Pope a clipit confuz la auzul proprilor sale cuvinte.

— Cine eşti tu?

— *Cine eşti tu?*

Războinicul era mai înalt decât cel pe care-l doborâseră la pământ. Purta nişte oase ce păreau a fi gheare de urs pe un lanţ negru în jurul gâtului. Armura întunecată îi amintea lui Pope de picturile cu cavaleri medievali, dar aceasta era articulată pentru a permite efectuarea cu uşurinţă a mişcărilor. Capul era acoperit de aceeaşi mască ca cea de la capătul pistolului lui Pope.

Pope şi-a dat seama că majoritatea focurilor de armă au încetat.

— El Tee, ăsta-i diavolul? a şoptit Husker John.

Pope a negat dând din cap, în timp ce se uita la mâna sa stângă cu care ţinea războinicul în poziţie şezândă.

— Diavolul nu sângerează.

Mâna sa era acoperită de o substanţă verde luminoasă şi se gândea în sinea sa că dacă diavolul putea sângera... trebuia să fie verde?

— Nu glumesc, i se adresă războinicului înalt care continua să stea pe loc. Cine eşti şi de ce te afli aici?

Acesta îşi întoarse uşor capul ca şi cum s-ar fi uitat la ceva nou. Apoi spuse cu un accent pe care Pope nu l-a recunoscut.

— Noi suntem *Yautja*, pronunţând cuvântul ca *ya-OOT-ja*. Luptăm alături de comanşi.

Cadenţa vorbelor era nenaturală.

— Comanşii sunt inamicii noştri, spuse sec Pope. Asta înseamnă că şi voi ne sunteţi inamici?

Yautja şi-a întors din nou capul de parcă ar fi ascultat ceva.

— *Ooman k'v var ooman* – apoi a tradus în engleză – Oameni vânează oameni.

Şi a urmat un sunet ca un clinchet din interiorul măştii.

Pope s-a agândit la aceste vorbe şi a răspuns:

— Îi vânăm pentru că şi ei ne vânează pe noi. Îi vânăm noi primii ca să nu ne poată vâna ei ultimii.

Yautja a coborât lancea şi a rotit-o de câteva ori, până ce vârful a rămas în jos.

Din spatele lui *Yautja* s-au auzit strigăte.

Pope a coborât pistolul. Câţiva dintre oamenii săi se adunau în spatele lui *Yautja*, cu armele ridicate. Lui Pope i-a venit o idee nebunească, una care trebuia aplicată imediat. S-a ridicat, lăsându-l pe *Yautja* rănit la picioarele sale.

— Uite! Ia-l! Eu nu ştiu cum să-l vindec.

Yautja cel înalt a ezitat o clipă, apoi a păşit înainte şi a luat rănitul pe al cărui spate strălucea sângele verde luminiscent. Acum că stătea în picioare, Pope a văzut că-i ajungea celuilalt doar până la umeri.

— Locotenente Pope, care-i treaba acolo? s-a auzit vocea lui Sunderson.

— Du-te. Acum, spuse Pope, făcându-i semn cu capul spre stânga – apoi a adăugat cu voce tare: Să nu-i răniţi pe cei doi. Lăsaţi-i să plece liberi, din ordinul meu.

Yautja l-a ridicat în braţe pe cel mai mic şi a început să se îndepărteze.

— Locotenent Pope, ce faci?

— Îi las să-şi ia răniţii.

— Ce? N-am mai auzit asemenea prostie. Ignoraţi acest ordin şi trageţi foc de voie.

— Nu trageţi! A strigat Pope.

Oamenii se uitau neliniştiţi la Pope şi la Sunderson, dar l-au ascultat pe ofiţerul alb care fusese cu ei de mai multă vreme.

— M-am săturat, a spus exasperat Sunderson.

Şi-a scos pistolul şi a tras în spatele lui *Yautja* care se retrăgea.

Uriaşul războinic s-a oprit. Şi-a întors uşor capul şi o piesă de metal de mărimea unei farfurioare mici a zburat de la el şi s-a înfipt în pieptul lui Sunderson.

Acesta a gemut şi a lăsat să-i scape pistolul din mână. A căzut grămadă în genunchi, sângele începând să-i curgă pe gură.

Pope s-a repezit spre el.

Un disc de metal era înfipt pe jumătate în pieptul lui Sunderson.

Pope l-a atins şi a simţit cu degetele cum vibrează. Se uită uimit la disc cum se extrage singur şi zboară înapoi la *Yautja*, care la prins nu se ştie cum şi a dispărut cu războinicul rănit, de parcă nici nu s-ar fi aflat acolo.

Soldaţii *Buffalo* adunaţi în jur au început să murmure şi să blesteme. Câţiva au căzut în genunchi şi au început să se roage. Cei rămaşi în picioare, erau nemişcaţi privind în direcţia unde tocmai se aflaseră *Yautja*.

Sunderson a răsuflat greu, pentru ultima oară, apoi a căzut, mort.

Tot restul nopţii, Pope şi-a organizat oamenii în grupe de câte cinci pentru a aduna morţii şi ca să cureţe terenul de luptă. A fost stabilită o zonă de triaj pentru a-i ajuta pe răniţi. Au pus santinele noi, de data aceasta duble. Pope considera că i-ar fi învins pe comanşi, dar probabil că n-ar avea nici o şansă cu *Yautja*, mai ales cu cel solid, cu lance.

Abia cu puţin înainte de zori a avut destul timp ca să se aşeze şi să se gândească. Soldatul Pile i-a adus nişte cafea, atât de necesară. I-a spus că soldatul Steve nu a supravieţuit, dar Pope ştia deja asta. Prea mulţi soldaţi buni au murit astăzi. Husker John i-a înmânat o hârtie pe care erau notate pierderile. Din cei o sută de oameni care au intrat în vale, 65 au rămas în viaţă, iar dintre aceştia doar 39 erau nevătămaţi. Pope a apreciat că jumătate din numărul morţilor au fost ucişi de *Yautja*.

Husker John stătea înfipt în spatele său.

— Ne întoarcenm, *sir*?

Pope a confirmat cu o mişcare a capului.

— Acesta este planul. În această noapte au murit destui dintre noi.

— Ce s-a întâmplat? Cine sunt ăştia?

— Ei îşi spun *Yautja*. Nu ştiu ce sunt.

— Oamenii îi numesc demoni. Crezi că poate fi vorba de demoni, *sir*?

Pope a sorbit din cafea, singurul lucru care-l ţinea treaz. Epuizarea făcea să-şi simtă trupul greu.

— Nu ştiu ce este un demon, Husker John. Este un demon? Ar putea fi, dar nu sunt sigur. Eu cred că e altceva.

— Sângerează verde, *sir*, a spus Husker John pe un ton aspru.

— Important este că sângerează, a subliniat Pope, apoi extenuarea a fost victorioasă şi l-a trimis în întuneric.

Când s-a trezit, caporalul Motes îl zgâlţâia de zor. Pope a clipit din cauza luminii puternice a zilei. Soarele se înălţase destul de sus, deci era dimineaţă târziu. Visase la o fată dintr-o familie bogată din Hudson Valley căreia îi făcuse curte cândva. Avea un păr blond, bogat, şi lăsa în urmă un parfum de liliac şi portocale. Apoi s-a ridicat în picioare şi a privit în jur, alungându-şi din minte ultimile amintiri despre plimbarea sa cu fata blondă.

— *Sir*, sergentul major m-a trimis să vă trezesc.

Pope şi-a şters faţa de parcă ar fi vrut să îndepărteze oboseala şi s-a ridicat în picioare. Şi-a băgat cămaşa în pantaloni şi şi-a ajustat centura.

Caporalul Motes făcea parte din unitate de zece ani şi era un soldat adevărat. O cicatrice neregulată îi cresta obrazul stâng, încreţindu-i piele foarte galbenă. Din cauza cicatricii, părea că Motes zâmbeşte încontinuu, dar Pope ştia că nu e aşa. Întreaga familie a lui Motes a fost ucisă de Klan în Kentuky, iar el a venit în vest pentru a-şi face o nouă viaţă. Husker John i-a spus lui Pope că în fiecare noapte Motes se holba la cer şi nu era nici un mister la ce se gândea pentru nimeni dintre cei ce-l cunoşteau.

— Ce se întâmplă? a întrebat Pope.

S-a aplecat şi şi-a ridicat cana de metal. Pe fundul ei era depus zaţul rece de cafea. A ezitat, apoi a dus-o la buze şi a băut. O fi rece, dar tot era ceva ce-l ajuta să se trezească mai repede.

Motes a arătat către capătul estic al taberei.

— Avem un vizitator, *sir*.

— Cine e, caporale?

— Un catârgiu bătrân trimis de comanşi. Zicecă are ceva să vă spună, dar numai personal.

— Santinelele sunt la post?

— Toate şi veghează. Motociclistul l-a văzut pe catârgiu şi l-a adus.

Pope a zâmbit. Probabil că comanşii cunoşteau rutele motocicliştilor şi i-a spus catârgiului pe unde să o ia.

— Mulţumesc, caporale?

Dădu să plece, apoi s-a întors.

— Tu şi oamenii aţi mâncat?

— Am luat o gustărică şi nişte apă, *sir*.

— Poţi să-mi faci rost şi mie de câte ceva? a întrebat Pope.

Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l mănânce erau biscuiţii uscaţi, tari. Aceste mici *scândurele* pătrate aveau gust de ţărână. Dar o armată aflată în marş nu avea mereu luxul unor raţii adevărate, aşa că i-a mâncat, pretinzând cu jumătate de gură că erau ceva mai buni. Poate că o prăjitură făcută de fata pe care o întâlnise la West Point... Al naibii să fie dacă putea să-şi amintească mumele ei, doar parfumul şi fineţea părului. Ar fi trebuit să ştie, ea a fost ceva special pentru el, dar când a plecat la luptă, şi-a îngropat toate amintirile despre orice era bun într-o groapă adâncă, întunecată, pentru a se proteja. De ce aceasta ieşea la suprafaţă acum, nu ştia.

— Oh, da, *sir*, a confirmat caporalul Motes, după care a rupt-o la fugă.

Locotenentul Pope s-a dus la locul unde sergentul major Husker John îl deţinea pe catârgiu, în genunchi. Omul era un metis de vreo 60 de ani. Părul cenuşiu era legat în coadă la spate, în stil indian, dar vreo două şuviţe libere se legănau în bătaia vântului. Chipul purta semnele lăsate de boală. Ochii parcă aveau un ecran peste ei.

— Ce-i asta? a întrebat Pope.

Husker John şi-a balansat greutatea pe piciorul drpt şi l-a arătat pe catârgiu cu stângul, lovindu-l în spate.

— Omu' zice că are un mesaj pentru dvs, *sir*.

— Te-a supărat cu ceva, sergent major?

— Da, *sir*. E o corcitură de indian, *sir*, a spus sec Husker John pe un ton de bariton.

— Păi, cred că acesta este un motiv bun ca să urăşti un om. Mai ales prin locurile astea. Rămâne aşa. Ce mesaj ai pentru mine?

Catârgiul l-a privit fără teamă pe Husker John, apoi a spus:

— Comanşii trimis mine. Spus ei ceva tu vrea ştiut... ceva tu trebuie faci.

— Spune.

— *Nanisuwukaitu*... cer ţie luptă. Spun luptă tu cu ei neterminat.

— Şi cine sunt aceşti *nani whako*?

— Spus ei singur *Ya-OOT-ja*, dar ei spirit. Nimeni nu stat faţa lor... ei umblat din câmpii spirit. Acolo plecat când dispărut.

Pope a ridicat sprâncenele.

— I-auzi! Ce vor de la noi?

— Ei spus patru ei luptă cu patru voi buni războinici.

— Şi-apoi?

— Toţi oameni voi plecat liber.

— Dar noi suntem liberi şi acum.

— Nu, a spus catârgiul, privind în jur, cu frică pe chipul său. Nu sunteţi. *Nanisuwukaitu* peste tot aici. Formă spirit acum.

Ideea că erau înconjuraţi de o armată invizibilă de *Yautja* l-a îngheţat pe Pope. S-a întors încet, examinând umbrele. De trei ori *Yautja* şi-au făcut câte o scurtă apariţie apoi au dispărut, ca şi cum s-ar fi lăsat intenţionat văzuţi. De fiecare dată, un spasm de spaimă a trecut prin trupul lui Pope.

— Oamenii mei vor putea pleca liberi, indiferent dacă pierdem sau câştigăm? a întrebat Pope.

Catârgiul a privit sălbatic în jurul său.

— Asta spus ei.

— Şi cum pot şti eu că-şi vor ţine cuvântul?

— Ei au o onoare ciudată, *sir*. Aşa venit la noi. Luptat bine pentru noi. Noi pierdut, dar ei continuat luptă pentru noi... ajută noi. Fost cu noi timp şase luni.

— Deci, patru dintre oamenii mei să lupte cu patru ai lor... *Ya-OOT-ja*.

— Aşa. *Nanisuwukaitu* place luptat. Nu băut. Nu jucat joc. Ei luptat.

Pope s-a întors către sergentul major.

— Ce zici?

— Cred că ar trebui să-l scalpăm pe catârgiu şi să-l trimitem la maică-sa, *sir*.

Şi-a scos pălăria ţeapănă şi şi-a trecut mâna prin părul sârmos, apoi şi-a pus-o la loc, şi se asigură că e dreaptă.

— Dar dacă avem o cale să salvăm oamenii, atunci trebuie să o facem.

— Asta e.

Pope a dat din cap. Nu-i plăcea deloc ideea, dar se temea că nu are de ales.

— Du-te şi le spune că aşa vom face. Unde şi când?

— Poţi spune lor singur.

Catârgiul a făcut semn spre est.

— Ei aşteptă tu valea cealaltă. Doar trimite patru, ei la fel.

Pope s-a întors spre Husker John.

— Lasă-l să plece. Trebuie să facem un plan.

Pope ştia că nu poate trimite pe nimeni să facă ce el nu voia. Nu aşa procedează un adevărat comandant, deci el era primul dintre cei patru. Mama sa îi dăduse numele de Providence şi de aia a avut o viaţă norocoasă. Dacă a funcţionat până acum, poate îl va proteja şi astăzi. Husker John a insistat şi el să meargă. Pope s-a simţit uşurat când l-a auzit, pentru că – după părerea lui – nu mai exista altul care să poată lupta cu vreo şansă de reuşită. Parcă trimis de soartă, Motes a sosit şi s-a oferit voluntar când încă discutau pe cine să mai întrebe. L-au acceptat în echipa lor de sacrificiu.

Pope i-a lăsat pe cei doi să se pregătească şi a plecat să-l caute pe Conroy, un irlandez clasic care lupta doar din loialitate. Era singurul alb rămas – în afară de el şi de Sunderson cel mort – în companie, numit în „unitatea" de motociclete. Nici nu a trebuit să-l convingă şi Pope a avut cel de-al patrulea sinucigaş.

Pope, Motes şi Husker John, erau înarmaţi fiecare cu carabină şi pistol. Mai aveau câte un cuţit şi o secure luate de la indienii morţi. Conroy avea un *shotgun* cu ţevi duble, scurtate, pistol, lance şi cuţit. A adus şi motocicleta pe care a condus-o pe lângă caii lor, care se obişnuiseră cu maşinăria zgomotoasă în timpul expediţiei.

— Hai să recapitulăm ce ştim despre ei, a propus Pope din mers, apoi a izbucnit în râs. De fapt, nu ştim nimic, nu-i aşa?

— Au înălţimi diferite, *sir*, spuse Motes.

— Aşa este. Au şi arme diferite. Poate că se bazează pe mărime, dar e pozibil să fie organizaţi şi după ranguri.

— Deci credeţi că aceşti Ya-OOT-ja au un sistem bazat pe ierarhie? a întrebat Conroy.

— Sunt războinici... poate chiar soldaţi. Trebuie să aibă un sistem de ranguri. De aceea l-am lăsat pe ăl' voinic să-l ia pe Yautja rănit. *Nu laşi niciodată un camarad în urmă*, da?

— Cred că are sens. Deci cum o să decurgă lupta? Pe cine trebuie să dobor primul?

Pope a ridicat o sprânceană.

— Nu prea ştiu exact, dar cînd am să ştiu eu ai să ştii şi tu.

— Aţi vorbit exact ca un ofiţer de la West Point, a chicotit Conroy.

Intrarea în valea următoare era la cinci mile depărtare. Şi nu prea era o vale, ci un canyon abrupt care se termina în fund de sac cu stânci de mărimea unui vagon de cale ferată. Terenul plat era probabil de 20/20 m şi acoperit cu ţărână şi iarbă uscată. Pope văzuse toate acestea pe hartă, dar harta nu arăta mărimea impresionantă a stâncilor, sau cum se ridicau precum nişte blocuri suprapuse într-un zid cu trei laturi. Au legat caii de un mesquite pipernicit, Pope gândind că acolo vor fi oarecum la adăpost. Motocicleta a fost parcată lângă cai.

Apoi toţi patru s-au deplasat către centrul spaţiului şi au aşteptat.

...exact zece secunde, apoi patru *Yautja* au apărut la 7 m de ei.

Şi mai mulţi *Yautja* au apărut pe stâncile înconjurătoare.

Hope spera că aceştia erau doar spectatori şi că nu se aflau într-o imensă capcană.

Aparent, *Yautja* erau aleşi pe mărimea soldaţilor Buffalo. Un războinic mai solid şi trei mai apropiaţi de dimensiunile umane. Părea că *Yautja* fuseseră aleşi ca să se potrivească oamenilor. *Interesant*, se gândi Pope. Dacă observaţia sa era corectă, atunci era vorba de ideea de luptă dreaptă, ceea ce-i dădea speranţe că *Yautja* vor respecta partea lor din înţelegere.

Un al cincilea *Yautja* a apărut – şi l-a recunoscut pe războinicul gigant din noaptea anterioară. Acesta a păşit între cele două grupuri, apoi s-a întors cu faţa către soldaţii Buffalo.

— Patru luptă, apoi gata, a spus cu accent şi cadenţă ciudată pentru urechile lui Hope.

— Arme? a întrebat.

— Doar câte două.

— *Sir*, au armură, a notat Husker John.

— Bună observaţie.

Apoi către *Yautja*:

— Dacă e vorba să fie o luptă dreaptă, războinicii tăi trebuie să-şi dea jos armurile.

Yautja a înclinat gânditor capul. Ceilalţi patru, care stătuseră nemişcaţi, s-au uitat unul la altul. Erau îngrijoraţi? Pope aşa spera.

— Dacă nu armuri, atunci nici voi arme cu zgomot mare.

Pope se gândi o clipă, încercând să priceapă ce sunt armele zgomotoase. Apoi a înţeles. Pistoalele şi carabinele. Poate că armurile asigurau pentru *Yautja* o protecţie împotriva gloanţelor; fără ele, sigur vor fi victime. Era o solicitare dreaptă.

Adresându-se lui Yautja, Pope i-a spus:

— De acord. Dar încă ceva.

Făcu un cerc cu mâinile, apoi a simulat aruncarea.

— Nu folosiţi acel disc cu care ai aruncat în Sunderson.

Yautja a rămas iarăşi gânditor, a poi a scos o serie de *click*uri sub mască.

— Aceşti *Yautja* nu folosesc asemenea armă. Nu sunt pregătiţi pentru ea.

— Deci până la moarte? a întrebat Pope sperând că nu va fi aşa.

— Până la moarte.

— Excelent, mormăi Pope.

Şi-a dus oamenii ceva mai departe şi aceştia au început să-şi scoată pălăriile şi vestoanele. Armele şi le-au depozitat în piramidă.

Caporalul Motes a fost primul care a observat că ceilalţi, *Yautja*, şi-au lăsat armele şi măştile. Când le-a văzut feţele, a făcut ochii mari şi a rămas cu gura căscată.

— Isus, Maria şi Iosif! Ce sunt ei?

Soldaţii Buffalo s-au întors şi au rămas uimiţi văzând ce se ascundea sub maşti. Pope a identificat teribilele protuberanţe de pe faţă ca fiind un fel de mandibule, ca ale unei

insecte gigantice. Fiecare se termina cu un colţ, sau gheară, sau pinten. Ce-or fi fost, păreau ascuţite şi mortale.

Deoadată, toţi patru *Yautja* au început să-şi *click*ăie mandibulele. Umerii li se scuturau uşor. Iar Pope a înţeles; ei râdeau de soldaţii Buffalo. Se întoarse spre oamenii săi:

— Deci ştim de ce poartă măşti, ca să-şi ascundă mecla urâtă. Acum râd de reacţiile voastre... de frica pe care o arătaţi. Fiecare dintre voi i-aţi înfruntat pe apaşi şi pe comanşi. Fiecare aţi fost implicaţi în confruntări corp la corp cu vreunul care voia să vă omoare. Acum nu e nici o diferenţă. Pentru noi, *Yautja* e doar un alt tip de indian. Asta-i tot. Pur şi simplu. Mai mult, amintiţivă că sângerează la fel ca voi sau ca mine. Dacă pot sângera, pot muri. Înţelegeţi?

Conroy şi Husker John au confirmat dând din cap, dar Motes era neîncrezător. Pope l-a înşfăcat de umăr şi l-a scuturat.

— Motes. Mă auzi?

Motes a dat şi el din cap, mai întâi încet, abia perceptibil, apoi mai repede şi mai sigur de el.

— Vă aud, *sir*.

Pope s-a gândit o clipă dacă să spună sau nu ceea ce voia, apoi i-a dat drumul:

— Ascultă, n-ai să poţi niciodată să te răzbuni pe Klan pentru ce au făcut familiei tale.

Motes s-a holbat la el, iar ura a înlăturat frica din ochii săi.

— Priveşte-i pe *Yautja*. Ei sunt Klanul. Ei îţi vor ucide familia din nou. Nu poţi face rău Klanului, dar poţi să-i răneşti pe aceşti războinici. Înţelegi? Mă înţelegi, caporal Motes?

Acesta s-a scuturat din mâinile lui Pope şi spuse:

— Da, am înţeles, *sir*.

Vocea sigură arăta că este gata.

— Atunci... să mergem.

Pope şi oamenii lui au înaintat câţiva paşi.

— Suntem gata, spuse.

Gigantul *Yautja* a făcut semn unuia dintre războinici să înainteze şi el. Pielea acestuia era pestriţă verde cu maro. Faţa-i era feroce precum a unui demon. Pentru soldaţii Buffalo, chiar puteau fi nişte demoni, dar care sângerau şi puteau fi ucişi... deci aveau o şansă.

Pope a păşit înainte ca să-i întâlnească, dar Motes l-a împins înapoi şi s-a dus în centru.

La fel precum ceilalţi, Motes purta pantaloni băgaţi în cizme, o cămaşă albă şi bretele. Luase un tomahawk în mâna dreaptă şi un cuţit de jupuit pielea în stânga. Pope nu-i vedea faţa, dar soldatul ţinea capul sus. Oponentul său a ridicat umerii şi şi-a fluturat mandibulele. La fiecare mână avea ataşat câte un dispozitiv cu lame metalice, duble.

Pope a aşteptat semnalul de începere, dar nu a fost nici unul. *Yautja* a atacat doar. Motes s-a ferit spre stânga şi a rămas în aşteptre. Oponentul a rotit ambele sale braţe, dar Motes s-a strecurat pe sub ele, în timp ce tăia adânc în coapsa lui *Yautja*. Acesta a căzut grămadă. Motes şi-a controlat rotirea, apoi s-a ridicat elegant în picioare.

Pope a simţit cum îl cuprinde un val de speranţă pentru supravieţuirea lor.

Yautja a sărit şi el în picioare şi s-a răsucit. De data aceasta, în loc să atace, s-a apropiat cu prudenţă de Motes, dar soldatul Buffalo a rămas ferm în teren. Când *Yautja* s-a aplecat spre el, s-a ferit, lăsându-l să rateze lovitura, apoi a vrut să-l lovescă cu cuţitul în plămâni.

Yautja l-a lovit peste braţ cu piciorul, smulgându-i cuţitul din mână.

Motes s-a oprit cu ochii la arma care zbura prin aer... şi acesta i-a fost sfârşitul.

Yautja şi-a rotit şi cealaltă mână şi i-a secţionat traheea lui Motes. Sângele a ţâşnit sălbatic, iar Motes a căzut în genunchi. Cu o mişcare verticală, războinicul l-a lovit în moalele capului, cele două lame metalice implântându-se în os. Cu cealaltă mână a făcut o mişcare de *cosire* la nivelul gâtului, separându-i capul de trup.

Victoriosul *Yautja* s-a întors către ai lui şi a scos un răcnet nepământean, în timp ce ridica triumfător trofeul însângerat.

Speranţa lui Pope aproape că a murit odată cu Motes, dar ştia că aveau totuşi o şansă. Motes a murit doar pentru că a comis o greşeală mortală.

Husker John s-a repezit înainte, a apucat trupul lui Motes şi l-a adus înapoi. Sângele picura pe spatele cămăşii sale, dar nici măcar nu observa. A pus uşor pe pământ rămăşiţele caporalului mort.

— Mă duc eu, spuse Conroy. Lasă-mă să lupt eu acum.

Pope a pus o mână în pieptul lui Husker şi l-a oprit.

— Du-te, Conroy. Ucide-l pe nemernic.

În loc să se îndrepte spre centru, Conroy şi-a luat motocicleta, a pornit-o, apoi a condus încet spre centru. Avea o lance în mâna dreaptă.

Un alt *Yautja* de mărimea unui om a venit şi el în centru; şi acesta purta lame metalice pe braţe.

Conroy a accelerat motocicleta către oponentul său, care s-a ferit cu uşurinţă în lateral. Atunci Conroy a oprit, a accelerat motorul pe loc, ceea ce a făcut ca roata din spate să se învârtă nebuneşte spulberând drept în faţa lui *Yautja* iarbă, praf şi pietriş. Apoi a dat drumul frânei, a înaintat vreo 7 m, a răsucit motocicleta cu 180^0 şi a accelerat din nou.

Pope nu mai văzuse aşa ceva. Conroy folosea motocicleta ca pe un cal.

Yautja îşi ştergea faţa şi ochii cu dosul palmelor, încercând să îndepărteze mizeria care-l orbea... când suliţa lui Conroy i-a pătruns în piept şi a ieşit prin spate. În loc să-şi continue drumul cu motocicleta, Conroy s-a agăţat de suliţă, lăsându-şi maşinăria să continue să meargă fără el. Aceasta s-a clătinat niţel, a mai mers vreo 5 m, apoi s-a lovit de o stâncă uriaşă, a căzut şi motorul s-a oprit. Conroy l-a trântit pe *Yautja* la pământ, pironindu-l cu lancea. Şi-a scos cuţitul de la centură şi a început să-l înjunghie cu furie pe războinic, mâna înălţându-se şi căzând iar şi iar.

Husker John a ridicat victorios pumnul în aer.

Dar Pope şi-a ţinut respiraţia.

Şi-atunci s-a întâmplat.

Yautja, probabil cu ultimile-i puteri, a ridicat mâna dreaptă şi a implântat lamele în laterala feţei lui Conroy.

Acesta a răcnit atât de surpriză cât şi de furie, apoi *Yautja* l-a tras jos într-o îmbrăţişare mortală.

Şi... asta a fost tot, amândoi au murit.

— Fir-ar dracu-al dracului! a izbucnit Husker John şi s-a dus să recupereze trupul şi armele lui Conroy, apoi l-a aşezat lângă Motes.

— E rândul meu, a mormăit Husker John.

A luat suliţa lui Conroy, al cărui vârf lucea de sânge verde luminiscent.

— Nu, lasă-mă pe mine, spuse Pope, gată să facă un pasul înainte.

— Nu, *sir*. Nu mai vreau să văd pe unul de-al nostru murind, aşa că mă duc eu.

Şi s-a dus către zona centrală a canionului cu ţărâna murdară de sânge. *Yautja* şi-a ridicat mâinile în aer. Mandibulele se loveau una de alta cu frenezie, scoţând *clack*uri zgomotoase. Ţinea aceeaşi lance lungă pe care Pope o văzuse folosită şi mai înainte, cu vârful-lamă lat, lung şi curios curbat. Războinicul a păşit înainte.

Husker John a început să meargă încet, apoi a alergat către oponent. A ajuns la 1,5 m şi a sărit înapoi ca să arunce suliţa spre *Yautja*. Acesta şi-a rotit propria lance în jur şi a respins suliţa departe. Dar manevra l-a lăsat descoperit. Încercă rotească lancea înapoi, dar

Husker John era deja peste el. Soldatul Buffalo l-a cuprins de gât pe *Yautja*, s-a dat în spatele lui, şi – cu cuţitul tras de la cingătoare – i-a tăiat gâtul până la oasele coloanei. Husker John îşi ţinea oponentul strângând bine una dintre mandibule. Acestea s-au mai mişcat de câteva ori, apoi au rămas nemişcate pe măsură ce sângele verde luminiscent se scurgea din războinicul inamic.

Husker John l-a lăsat să cadă pe pământ, apoi s-a îndreptat către locul unde aştepta Pope, cu gura căscată. Acesta a zâmbit larg.

— Ai reuşit! Ai învins!

— Hm, da, dar ceilalţi n-au reuşit, iar acum va trebui să te văd şi pe tine cum mori.

Pope a devenit sobru.

— N-am să mor. Numele meu este Providence Pope şi Dumnezeu are alte planuri cu mine.

Şi-a luat tomahawkul şi s-a dus la centru. Privind în jur a văzut că toţi se uitau la el intens de parcă era o insectă interesantă. Dădu din cap.

Tâmpitul de Sunderson şi hărţile lui blestemate. Dacă m-ar fi ascultat, ne-am fi întors la frontieră, iar oamenii ar fi băut acum tequila, iar eu aş fi dormit toată noaptea ca lumea.

Aruncă o privire oponentului său care avea aceleaşi dispozitive cu lame ataşate la braţe, ca şi primii doi, ceea ce însemna că vor lupta de aproape. Se pregătise pentru aşa ceva şi spera că planul său va funcţiona.

Înălţă tomahawkul, căutând punctul de echilibru, apoi a înaintat luând o poziţie tactică.

Fu uimit să vadă că una dintre lamele de pe braţul ridicat al lui *Yautja* a zburat către el. Pope a încercat să o evite lăsându-se pe vine, dat lama i s-a sub umărul stâng nu foarte departe de inimă. Dacă n-ar fi încercat eschiva, ar fi fost mort precum Motes şi Conroy. Durerea a fost îngrozitoare, făcându-l să cadă într-un genunchi.

— Ridică-te, *sir*!

Vocea intensă lui Husker John l-a forţat să se ridice în picioare.

Adversarul său se apropia şigur de sine şi încrezător.

Pope a lovit cu tomahawkul din dreapta în stânga, de sus în jos, apoi exact invers, totul într-o singură mişcare fluidă.

Yautja s-a ferit, apoi a zvâcnit spre înainte mâna dreaptă pe care se mai afla doar o singură lamă.

Pope a blocat lama cu tomahawkul şi instantaneu a priceput că a comis o greşeală gravă.

Yautja a prins tomahawkul şi i l-a smuls lui Pope, lăsându-l pe acesta cu mâna întinsă şi dezarmată.

Prin minte i-a trecut ca un *flash* amintirea fetei din Hudson Valley, care mirosea a liliac şi portocali. Vedea mâna ei întinsă când el pleca cu trenul, acum trei ani, îndreptându-se spre vest ca să lupte cu indienii. Numele ei era Charlotte şi fusese dragostea vieţii sale.

Apoi, într-o clipită, a revenit în lumea reală.

Charlotte, a şoptit.

Oponentul său tocmai întindea o mână spre el.

Pope s-a strecurat pe sub ea, a smuls pistolul-reţea de la spate unde era pus în centură, apoi l-a ridicat către chipul lui *Yautja* şi a apăsat pe trăgaci. Plasa a fost lansată, trăgându-l pe războinic spre spate, înfăşurându-se şi apoi pătrunzând în faţa acestuia. A căzut pe spate şi a încercat să o scoată cu o mână. Mâna stângă a întins-o spre Pope şi a lansat ambele lame. Pope s-a ferit, lăsându-le să treacă pe deasupra. Aşa a ajuns într-un genunchi chiar lângă războinic. Pope a smuls lama din umăr, aproape leşinând de durere, a întors-o, şi a înfipt-o într-unul dintre ochii lui *Yautja*.

Şi totul s-a terminat.

După un moment, a fost ridicat şi ţinut la o lungime de braţ de către Husker John al cărui chip era luminat de victorie.

— Ai reuşit, *sir*! Ai învins!

Bucuria lui Pope era atenuată de o incredibilă durere.

— Ţi-am spus că n-am să mor astăzi, a reuşit să spună.

Husker John l-a dus înapoi în zona lor şi a început să-l doctoricească. A pus magneziu în rană şi l-a bandajat înainte ca *Yautja* cel înalt să se apropie. Husker John s-a ridicat şi a vorbit cu el ceva mai departe, fără ca Pope să poată auzi.

Abia mai târziu, când conducea doi cai ce duceau trupurile lui Motes şi Conroy, s-a gândit Pope la ce a vorbit Husker John cu el.

— Oricât i-aş urî pe aceşti războinici, îi şi respect. Mi-au cerut să mă alătur lor. Spun că vor să înveţe de la mine. Sunt om bătrân, *sir*. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru soldaţii Buffalo, aşa că am să le accept oferta. Adevărul este că viaţa-i prea scurtă ca să nu cauţi ceva nou de făcut. Vreau o schimbare, iar asta mi se pare potrivită pentru mine.

Acestea fiind spuse, Husker John a rămas în urmă. Pope va spune tuturor că a murit şi trupul nu a fost recuperabil. Vor înţelege. Îl vor jeli. Apoi îşi vor *linge* rănile şi se vor întoarce în New Mexico. Acolo, Pope îi va părăsi. Contractul său de înrolare era încheiat şi putea pleca legal. Îşi imagina că va dura ceva timp ca să o viziteze pe fata ce a lăsat-o în trecut şi să vadă dacă n-ar putea face parte din viitorul său.

Indiferent cum va fi, nu-şi va uita niciodată bravii săi soldaţi, pe admirabilul Husker John, şi ciudaţii războinici care le-au permis să trăiască oamenilor săi, doar ca să se poată testa pe ei înşişi în luptă cu câţiva dintre cei mai buni cavalerişti ai Americii – Soldaţii Buffalo.

SFÂRŞIT